

ת"פ 6495/06/20 - מדינת ישראל נגד אלדד דוד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 6495-06-20 מדינת ישראל נ' דוד
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז י-ם
נגד
אלדד דוד
ע"י ב"כ עו"ד עירוני
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

1. כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו עבירה של הטרדה מינית, לפי סעיפים 3(א)(3), 3(א)(4) ו-3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998, בצירוף סעיף 5 לחוק.
2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם והמתלוננת (להלן גם: **ח'**) עובדים שניהם ב"חברה לפיתוח גוש עציון", הוא - כנהג וכיו"ר ועד הנהגים, והיא - כמזכירה בשירות הלקוחות של החברה. בין הנאשם למתלוננת שררה היכרות שטחית על רקע עבודתם בחברה.
3. כתב האישום מתאר מספר ארועים, במהלך שנת 2019, בהם הנאשם פנה למתלוננת בהצעות בעלות אופי מיני. בתגובה לאמירות אלה, אמרה המתלוננת לנאשם שההצעות אינן מתאימות ושהיא אישה נשואה, אך הדבר לא מנע ממנו מלשוב ולאמרן. כך, מתואר שהנאשם פנה למתלוננת ואמר לה **"את יפה"**, **"מה הייתי עושה לך"**, **"בואי נצא למסעדה"**, **"בואי נצא שעתיים-שלוש לצימר, אף אחד לא ידע"**. בהזדמנות אחת אף אמר לה **"אני חרמן עליך, את לא יודעת מה את עושה לי, בואי נצא שעתיים שלוש ואף אחד לא ידע"**. עוד אמר לה **"גם אם אני אנשק אותך את לא תעשי כלום"**. בתגובה לאמירה זו, אמרה לו **ח'**, **"תנסה ותראה"** ודרשה ממנו לצאת ממשרדה ולא להיכנס אליו שוב.
4. ביום 24.5.21 השיב הנאשם לאישום. לדבריו, בינו לבין המתלוננת התקיימה שיחה בה שיתפה אותו **ח'** באירוע שקרה בינה לבין נהג אחר שתקף אותה מינית. הוא לא אמר לה דבר מהאמירות המצוינות בכתב האישום, למעט האמירה האחרונה, שהוצאה מהקשרה. לדבריו, במהלך אותה שיחה, סביב העובדה שהדברים התפתחו בניגוד לרצונה, הוא שאל מה היא תעשה אם הוא ינשק אותה. הדברים נאמרו כחלק משיח מורכב יותר ולא כהצעה מינית כלשהי.

ראיות התביעה

5. **המתלוננת** (ע"ת 1), **ח'**, העידה על האירועים ועל הקשר שלה עם הנאשם. בפתח דבריה ציינה שעברה

תקיפה מינית על ידי נהג אחר בחברה, ושהיא "עדיין לא הגשתי עליה תלונה... מטפלת בזה בדרך אחרת בקצב שלי" (פרו', עמ' 11, ש' 32-30). המתלוננת תיארה שהקשר שלה עם הנאשם היה כמו עם כל הנהגים - "אני נחמדה לכולם, שירותית במסגרת העבודה שלי וזהו" (פרו', עמ' 15, ש' 12). היא סיפרה כיצד באחד מימי השישי, בהם עבדה לבד במשרדה, פנה אליה הנאשם וסיפר ששמע על הסיפור עם אותו נהג וביקש שתספר לו מה קרה. היא אמרה לו שהיא לא מעוניינת לדבר על זה, ושזה לא עניינו. לדבריה, הוא סגר את הדלת ואמר "אני חרמן עלייך, את לא יודעת מה זה עושה לי כל פעם שאני עובר כאן, אין מצב שזה חד צדדי, את יודעת על מה אני מדבר". היא השיבה לו שלא יקרה כלום כי הם שני אנשים נשואים. לאחר מכן נפתח רצף של ימי שישי בהם הגיע הנאשם לחדרה בהם היה מציע עוד ועוד הצעות מיניות, להן השיבה בשלילה. המתלוננת אמרה "נכון שלא הפכתי עליו שולחנות, אבל אני סירבתי בפירוש ואני ממש לא שיתפתי פעולה עם הדבר הזה" (שם, בעמ' 12, ש' 18). ביום שישי האחרון, אמר לה הנאשם שגם אם ינשק אותה היא לא תתלונן, והיא אמרה לו שרק יעז, וביקשה שיצא מהמשרד. כשנשאלה על האמירה הזו, אמרה שהנאשם אמר זאת כי ידע שהיא לא התלוננה על הנהג הקודם. לדבריה, בכך הנאשם ניסה לנצל את חולשתה נגדה.

6. ח' אמרה שמאז לא הגיע הנאשם למשרדה, ושללאחר מכן היא פנתה למנהל הישיר שלה - ינון - שאמר לה שעליה לפנות עם הסיפור הזה לרון, הממונה על הטרדות מיניות בחברה. היא הגישה תלונה אצל רון והוא אמר לה שאם הדבר יקרה פעם נוספת תפנה אליו שוב. לאחר שהתייעצה עם ינון ועם עובדת נוספת בחברה, שבעבר הייתה הממונה על הטרדות המיניות - יעל, חזרה ח' יחד עם יעל אל רון, שאמר שיברר את התלונה.

7. לאחר מכן הגיע הנאשם למשרדה של ח' והתנצל בפניה במשך דקות ארוכות. הנאשם אמר שהוא לא זוכר שאמר את הדברים שהיא טוענת שאמר, שאולי היה שיכור, שהוא מצטער ושזה לא בסדר שהיא לא סולחת לו. ביום אחר, חיכה לה ליד רכבה ושוב אמר שזה לא בסדר ושבלילה עבר שבת קשה. כשהיא סיפרה לו שהיא כבר הגישה תלונה, הוא כעס, ובכך נגמר העניין. לדבריה, היא פנתה לרון, שאמר לה שהוא ערך בירור ונמצא שלא מדובר בהטרדה מינית (דו"ח הסיכום צורף וסומן 10/ת). לאחר מכן היא הגישה מכתב תגובה לחברה (11/ת), ופנתה למשטרה לצורך הגשת תלונה.

8. בחקירה הנגדית עימת ב"כ הנאשם את המתלוננת עם דבריה בתביעה האזרחית שהגישה כנגד החברה וכנגד הנאשם. כשנשאלה בשנית על מערכת היחסים בינה לבין הנאשם, אמרה "ההתייחסות אליו כמו שהתייחסתי לכולם. היה קצת מעבר כי היה יו"ר הוועד ועשה הרבה דברים" (פרו', עמ' 16, ש' 33). עוד נשאלה על כך שפנתה ליעל לסיוע בהגשת התלונה לרון משום שיעל הייתה מסוכסכת עם הנאשם. על כך השיבה שהיא פנתה ליעל כי ידעה שיעל הייתה הממונה על הטרדות מיניות לפני רון, ורצתה לשמוע האם האמירה שלו לפיה עליה לחזור אליו רק אם הדבר יקרה שוב עומדת בקנה אחד עם חובתו כממונה. עוד אמרה שהיא ניגשה לרון בשנית יחד עם יעל, כי רצתה חיזוק מנוכחותה של אישה נוספת בחדר, ובפרט נוכחותה של יעל שמכירה את הפרוצדורה ויודעת כיצד יש להתנהל במקרים כאלה.

9. יעל פריש (ע"ת 5) העידה שהטיפול של רון במקרה היה תמוה מאד, הן באמירתו בהתחלה לח' לפיה רק אם הדבר יקרה שוב עליה לפנות אליו, והן בהמשך, עת דחה את התלונה בקובעו שלא הייתה הטרדה מינית כי לא הובעו התנגדויות לאמירות של הנאשם. לדבריה, משום שלא הסכימה עם המתרחש פנתה גם למנכ"ל החברה, אך הוא החזיק בדעה אחת עם רון. עוד נשאלה על נסיבות עזיבתה את העבודה בחברה. לדבריה, היחס השלילי כלפיה החל מיד לאחר פנייתה למנכ"ל החברה - יחס שלילי שהביא לבסוף

להתפטרותה, כשהבינה שהולכים לפטר אותה. בחקירתה הנגדית שאל ב"כ הנאשם איך ייתכן שבשני מקרים חמורים יותר מול נהגים אחרים, שבאחד מהם נטען ממש לאונס ע"י המתלוננת, ח' הסתפקה בתלונה לממונה על הטרדות מיניות בעבודה, ואילו כאן - היא הגישה תלונה במשטרה, בעידודה של יעל. יעל השיבה שיתכן שהדבר קרה משום שהמתלוננת הרגישה שלא קיבלה מענה מספק לתלונתה מרון, לעומת פעמים בהן נקבע (ע"י יעל, שהייתה אז הממונה) שמדובר בהטרדה מינית והנהגים הוזהרו שלא להתקרב שוב לח'. עוד השיבה שאינה זוכרת אם ידעה על התלונה על הנהג השני בעת שהלכה עם ח' להתלונן בפני רון בפעם השניה.

10. **ינון כהן נחמיה** (ע"ת 6), הממונה הישיר של ח', העיד שמאז שח' סיפרה לו על המקרה הוא סגר את דלת המשרד שלה כך שהכניסה התאפשרה רק דרך המשרד שלו, ובאופן שיכול היה להשגיח עליה. עוד אמר שהוא אמר לה שמחובתו לדווח על המקרה, ולכן הפציר בה לדווח בעצמה. המתלוננת ביקשה שיתן לה קצת זמן, והוא הסכים. לדבריו, לאחר שהלכה לרון בפעם הראשונה חזרה אליו בדמעות וסיפרה את שאמר לה, והוא זה שהציע לה לערב את יעל - בין היתר, כי ידע שהנאשם ורון חברים טובים וחשש שזה עלול להשפיע על הטיפול של רון בפנייתה. הוא סיפר על הפניה השניה ועל ההחלטה שנמסרה למתלוננת, ועל כך שיעל פנתה למנכ"ל וחזרה ממנו בלא שינוי התוצאה. ינון סיפר שאת הודעתו במשטרה בחר למסור באופן תמציתי משום שחשש לעבודתו ולמשרתו. עם זאת, גם ינון קושר את פיטוריו לסיפור הנוכחי, זאת על אף שהסיבה הרשמית לפיטוריו היא "צמצומים בעקבות הקורונה". לשאלת ב"כ הנאשם מדוע במקרה הזה בחרה ח' לפנות למשטרה, בעוד שבמקרים אחרים לא, השיב שכאן הרגישה שלא ניתן לה מענה מספק מהחברה משום שנקבע שהדברים היו בהסכמתה.

ראיות ההגנה

11. **הנאשם** העיד להגנתו. לדבריו, הוא ניגש למשרדה של המתלוננת באחד מימי השישי, לברך אותה על שובה מאומן. הוא סיפר לה על כך שהוא מפחד מטיסות, ושהוא יפתח את זה עם חבר שלו שהוא מטפל בפחדים. כמו כן סיפר לה על התמודדות שלו עם בעיה אחרת שלו - קושי שלו לחבק את ילדיו, וסיפר שכאשר טיפל בזה גילה שעבר התעללות כשהיה קטן. לדבריו, הדבר הביא גם אותה לשתף שהיא עברה התעללות, הן בצעירותה ע"י דוד שלה, והן בחברה ע"י אחד הנהגים. הנאשם סיפר שהוא כבר ראה את ההתכתבויות שהיו בינה לבין אותו נהג (כמו כל הנהגים), ולכן ידע לשאול האם הם התנשקו. הוא סיפר שהיא ענתה לו "כשעושים לי דברים בכח אני זורמת", ואז הוא שאל אותה "אם אני אנשק אותך בכח את תזרמי איתי?" והיא אמרה לו "תנסה ותראה" (פרו', עמ' 44, ש' 17-18). לדבריו, לאחר מכן הייתה מסיבת פורים ולאחריה היא שלחה לו בהודעה את המילה "שאפו", ולפני המסיבה היא התקשרה לשאול איפה היא מתקיימת ואיך מגיעים, ואף שאלה עם מי הוא מגיע, וכשענה שהוא מגיע עם אשתו היא אמרה "חבל שהסטטוס לא מאפשר".

12. הנאשם סיפר כיצד הגיעו לאוזניו השמועות על המתלוננת והנהג השני, וכיצד הוא הבין שהסיפור הגיע גם לחמותה של המתלוננת. הוא רצה לעדכן את המתלוננת, אך כשהתקשר אליה היא הגיבה אליו בקרירות. למחרת היה יום שישי, והוא ניגש למשרדה להבין מדוע הגיבה בקרירות והאם קרה משהו ביניהם. היא אמרה לו שלפני כמה חודשים הוא אמר לה שהוא חרמן עליה. הוא השיב שאינו יודע על מה היא מדברת אבל שאם אמר משהו כזה, הוא מתנצל. לדבריו, בכך נגמר העניין. לאחר מכן ניסה שוב לברר עם המתלוננת אם הכל בסדר, ומתגובתה הבין שהיא התלוננה עליו לרון. הוא ניגש לרון, שלא אמר לו כלום ואף

לא הזמין אותו לבירור. לאחר זמן מה הגיעו לפתע השוטרים לביתו ולקחו אותו לחקירה בתחנה. לדבריו, הדבר היה טראומתי מאד לו ולמשפחתו ועד עתה הם מתמודדים עם הקשיים שההליך גבה מהם.

13. בהקשר זה, הרחיב הנאשם לגבי מצבו האישי הקשה באותה תקופה, בו הוא ואשתו נאלצו לעבור הפסקת הריון מחשש למומים בעובר. לדבריו, חוקרי המשטרה הגיעו לביתו בדיוק בסמוך לביצוע ההפלה, והוא לא זוכר כלום מהחקירה ומדבריו שם. לדבריו - היה אומר כל דבר שהחוקר היה מבקש ממנו. כאשר נשאל בחקירה הנגדית על האמירות שהודה שאמר למתלוננת, אמר שהיה אומר כל דבר לחוקר, אבל שהוא בחיים לא היה אומר דברים כאלה לאישה נשואה, בוודאי לא רגע אחרי שסיפרה לו שנאנסה. כשנשאל על כך שגם בפני רון הודה שאמר את הדברים האלה, הרי רון לא כתב בהחלטתו שהם לא נאמרו, אלא שהם נאמרו בהסכמת שני הצדדים - השיב שהוא מעולם לא ישב עם רון לשיחה בנושא, אלא רק דיברו בקצרה, ושרון כתב את המסקנה שלו בהתבסס על הדברים שאמרה ח' על כך שהיא נשואה ושה לא מתאים.

14. כשנשאל איזו סיבה הייתה למתלוננת להעליל עליו, אמר שלדעתו היא חשבה שהוא זה שהפיץ עליה את השמועות בנוגע לנהג - שמועות שהגיעו גם לחמותה. עוד אמר שליעל היה מניע נגדו בעקבות פעילותו כיו"ר ועד הנהגים בחברה ולכן הן עשו זאת בעצה אחת. הנאשם טען שלא ייתכן שעל אונס המתלוננת לא תגיש תלונה ואילו על הצעה לבוא לצימר כן.

15. הנאשם עומת עם כך שלאחר השיחה שהייתה לו עם המתלוננת במשרדה, הוא התקשר לרון ושאל אותו האם מקרה כמו שקרה עם ח' והנהג הראשון נחשב להטרדה. רון בסיכום התלונה שלו התייחס לשיחה זו ואמר שהנאשם התכוון לשאול על עצמו, אך הנאשם בחקירתו הכחיש את עצם קיומה של השיחה ואמר שהוא מתקשר לרון פעמים רבות ביום ושואל על מקרים רבים של נהגים, ושהוא לא זוכר את השיחה הזו. כשנשאל אם יום לאחר מכן, מרוב לחץ, הוא נגש מיוזמתו לרון כדי לדבר איתו על המקרה, הוא לא הכחיש. לדבריו, ככתוב לעיל, הוא כלל לא ישב אצל רון לשיחת בירור, אלא הייתה ביניהם שיחה קצרה בלבד בפתח החדר, בעמידה.

16. כשנשאל מדוע בשיחה הארוכה שהתנהלה בינו לבין המתלוננת הוא התנצל וניסה בכל מאודו שתסלח לו, אמר שהוא היה עושה הכל כדי שתרגע ממנו ותניח לו, כי פחד שהדבר יגיע לאשתו, בייחוד לאור המצב המשפחתי הקשה בו היה שרוי.

דין והכרעה

17. סעיף 3(א) לחוק למניעת הטרדה מינית (להלן: **החוק**) קובע חלופות שונות למושג הטרדה מינית, שעשוי לעלות כדי עבירה פלילית. נצטט את החלופות בהן מואשם הנאשם:

"3. (א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:

(3) הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, המופנות לאדם אשר הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות האמורות;

(4) התייחסויות חוזרות המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו, כאשר אותו אדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות;

(5) התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית;"

18. השאלות העולות בענייננו, הן בראש ובראשונה האם התבצעו הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, או

התייחסויות חוזרות המתמקדות במיניות של המתלוננת. לטענת הנאשם, כל האמירות המפורטות בכתב האישום ושפורטו בפני בית המשפט ע"י המתלוננת לא נאמרו, זולת האמירה האחרונה ("אם אני אנשק אותך, את לא תתלונני"), שהוצאה מהקשרה. ככל וייקבע שהאמירות נאמרו, מתקיימות שתי החלופות הראשונות (ס"ק 3-4) שעניינן פניות חוזרות בעלות אופי מיני מהנאשם כלפי המתלוננת.

19. גם אם תתקבל גרסת הנאשם בנוגע לאמירות הראשונות, יש לשאול האם ייתכן והאמירה האחרונה בלבד עולה כדי הטרדה מינית כפי שתואר בס"ק 5 - "התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו".

חלופות 3(א)(3) ו-3(א)(4) - האם האמירות הנטענות בוצעו?

20. המצב שלפנינו הוא מצב של "גרסה מול גרסה" - גרסת המתלוננת, עליה סיפרה גם לינון וליעל, אל מול גרסת הנאשם, שמכחיש אותה. עם זאת, אין להתעלם מכך שהנאשם הודה בכך שאמר את הדברים הללו מספר פעמים עובר לעדותו בבית המשפט: בשיחת הטלפון בינו ובין המתלוננת (ת/4, והתמלול - ת/6), בהודעתו במשטרה (ת/1), ועל פי דו"ח הסיכום של רון, הממונה על ההטרדות המיניות בחברה - גם בפני רון (ת/9, ת/10).

21. גרסת המתלוננת בפני הייתה מהימנה, סדורה ועקבית. היה ניכר שהדיבור על האירועים קשה לה, אך היא עשתה מאמץ להביא את הדברים כפי שאירעו. המתלוננת לא הפריזה בדברים שסיפרה על הנאשם, וגם בכך יש חיזוק לאמינותה. היא תיארה שפגיעות הנאשם היו ע"י דיבורים בלבד, ולא הרחיבה וטענה שהיו גם נסיונות למגע. בנוסף, אמרה שלאחר שביקשה ממנו לצאת מהמשרד (אחרי האמירה האחרונה שלו), הוא יצא ולא דיבר איתה עוד, עד שהגיע להתנצל. גם בכך יש משום היצמדות לאירועים וחוסר נסיון להעצימם.

22. לעומת זאת, גרסת הנאשם בפני הייתה מגמתית ומנוגדת לקו שהציג בנוגע לאירועים בהזדמנויות אחרות בהן דיבר עליהם. את עדותו פתח בסיפורו האישי.

23. לטענת הנאשם, הקשיים המשפחתיים ליוו את כל האירועים והביאו לכך שהתנצל והודה בדברים שלא עשה. קשה להבין כיצד הושפע הנאשם מקורותיו כך שפעם אחר פעם, בפני אנשים שונים, הציג גרסה התומכת בגרסת המתלוננת. כך, בראש ובראשונה, בשיחה המוקלטת עם ח', בה לעתים הודה באמירותיו, לעתים לא הכחיש, ולעתים אמר שאינו זוכר את האמרות - אך תמיד התנצל עליהן. יצוין שבשיחה זו התאמץ הנאשם לקבל את סליחתה של המתלוננת, חזר על התנצלותו פעמים רבות, ביקש שוב ושוב שתשים את העניין מאחוריה. לרגעים נראה שהוא ממש מפעיל לחץ על המתלוננת כדי שתסלח לו (למשל, דבריו "את אוהבת לתת לבן אדם לסבול?" (ת/6, ש' 774).

24. גם כאשר שוחח הנאשם עם רון על האירועים, כך לדבריו, הקשיים האישיים שלו השפיעו עליו עד שהביאו לכך שהודה ואישר את דברי המתלוננת. כפי שניתן לראות מסיכום התלונה וממסמכי הבירור שלה, הנאשם לא הכחיש בפני רון את הדברים אלא קיבל אותם, שכן רון כתב שאין מחלוקת על העובדות. כשנשאל על כך בבית המשפט, אמר שהשיחה עם רון נערכה באופן אגבי ושהוא לא זוכר כלום ממה שנאמר שם, משום שהוא לא נכח באופן מהותי בשיחה בגלל הקושי שהתפתח בהריון של אשתו והצורך להפסיקו.

25. כך גם בעדותו במשטרה: "אני לא זוכר שאמרתי לה שאני חרמן עליה. אמרתי לה אולי נצא ביחד? וחנה אמרה תתקשר אליי..." (ת/1, ש' 10-11). "שאלה: האם אמרת לח' אני חרמן עליך? תשובה: לא זוכר. שאלה: אמרת לה בואי נצא לשעתיים-שלוש? תשובה: לא. זה היה בשיחה שהיא התקשרה

אלי זורמנו. היא אמרה לי שבגלל הסטטוס זה לא יתאפשר בינינו (שם, ש' 15-18). בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם שבעת חקירתו במשטרה היה בשיאם של האירועים, ימים ספורים לאחר ביצוע ההפלה, ולכן הודה בכל מה שהחוקר שאל אותו על מנת לסיים את החקירה במהירות המרבית.

26. קשה לקבל את גרסת הנאשם בבית המשפט, לאחר שבשלושה מקומות שונים ובפני שלושה גורמים שונים מסר גרסה שונה בתכלית. מתווספת לכך ההתנהגות שלו לאחר האירועים, ובייחוד לאחר שהבין שהמתלוננת דיווחה עליו לרון: השיחות שיזם עם המתלוננת והנסיגות שלו לוודא שהיא סלחה לו ושהעניין מאחוריהם. יוזכר, שהנאשם לא הסתפק בשתי שיחות טלפון, אלא אף יצא וחיכה למתלוננת ליד הרכב שלה כדי לדבר איתה. יתרה מכך, הנאשם פנה לרון - בטרם רון יצר איתו קשר - כדי להבין איפה הוא עומד בנוגע לתלונה ולדבריו למתלוננת. כך לא מתנהג אדם שלא עשה כלום ושאין לו ממה לחשוש. תיאוריו בבית המשפט מנוגדים לשכל הישר ולא מתמודדים בצורה משמעותית עם מעשיו לכל אורך הדרך - עם העימותים עם ח', עם רון ובמשטרה, ועם נסיונותיו להתנצל.

27. מעבר לכך, בכל המקומות בהם הודה הנאשם בדבריו ואף קיבל עליהם אחריות לעתים, לא הזכיר הנאשם ולו במילה את התמודדותו האישית ואת השפעותיה על חייו ועל מעשיו. במשטרה לא אמר הנאשם דבר על מצבו הקשה ועל חוסר יכולתו להחקר, וכן בשיחה עם ח': הנאשם נשמע להוט לשוחח איתה ולסיים את הסיפור מולה באופן מכובד. הוא לא ציין ולו ברמז את ענייניו האישיים.

28. גם מעדי התביעה הנוספים התרשמתי כמהימנים, ומכל אחד מהם ניתן ללמוד על מצבה הנפשי הקשה של ח' בעת האירועים. כך, ינון העיד על כך שהמתלוננת הייתה נסערת וביקשה שיתן לה שהות לגשת לרון בקצב שלה; ינון העיד על מצבה הנפשי של ח' לאחר שפנתה בפעם הראשונה לרון, ונאמר לה לחזור אליו רק אם יהיה מקרה נוסף. הוא סיפר כיצד נכנסה אליו בדמעות, וכיצד החליטו שניהם לפנות ליעל ולערב אותה בעניין; שניהם העידו על מצבה הנפשי לאחר שקיבלה את ההחלטה הסופית מרון ועל נסיונותיה של יעל לשנות את ההחלטה. מכל אלה ניתן לראות שהדברים שנאמרו למתלוננת על ידי הנאשם השפיעו עליה באופן משמעותי, גם לאחר זמן, ושהיא עשתה נסיונות רבים לטפל בעניין ולהביא את הנאשם לתת את הדין על מעשיו.

29. ראיה נוספת לנכונות גרסת המתלוננת אני מוצאת בדברי הנאשם לרון, כפי שבאים לידי ביטוי במסמכי הבירור ובמסמך הסיכום של התלונה. רון כתב שלאחר בירור עם הנאשם נראה שאין מחלוקת על העובדות, וקבע שלא מדובר בהטרדה מינית משום שהמתלוננת לא הראתה שאינה מעוניינת בהצעות של הנאשם וברמיזותיו. גם דבריו של רון על כך שהנאשם ניגש אליו ושאל אותו ("**בשביל חבר**") אם דברים כגון אלה נחשבים הטרדה מינית, ולאחר מכן בא ואמר שהוא שאל לגבי עצמו, מעידים על כך שהדברים קרו. מצאתי לייחס אמינות לדברים אלה, משום שלא ראיתי כאן נסיון "לייפוט" את המציאות לטובתו של הנאשם. למרות שלבסוף ההחלטה הייתה לזכותו, כתיבת הדברים באורח "נקי" והתייחסות לדברים שאמר הנאשם בנוגע להתרחשות מחזקת את אמינות הדברים בעיניי.

30. גם כאשר לסוגיית ההתנגדות, מצאתי לתת אמון בדברי המתלוננת. המתלוננת חזרה על כך שאמרה לנאשם שהדבר אינו מתאים בשל הסטטוס האישי שלהם, וכך נכתב גם בסיכום של רון את המקרה. הנאשם אישר זאת גם בחקירתו במשטרה, בנוגע לפניות בהן הודה. כמובן שאמירות כאלה מהוות התנגדות להמשך הרמיזות וההצעות המיניות. הסיבה לחוסר רצונה של המתלוננת לשמוע את האמירות האלה אינה רלוונטית, ואינה משנה את העובדה שהיא אינה מעוניינת בכך. בכך טעה רון בקביעתו שהדבר היה בהסכמה וברצון של

שני הצדדים. בכך טעה גם ב"כ הנאשם בסיכומיו, עת כתב שהמתלוננת לא התנגדה מפורשות לאמירות, אלא רק אמרה "לא לעניין, מה פתאום". השומע תגובה "לא לעניין, מה פתאום" בנוגע להצעה מינית כזו או אחרת, צריך להבין שהצד השני אינו מעוניין לשמוע את האמירות ואינו מקבל אותן. משכך, גם התנאי השני הנקוב בחלופות 3 ו-4 מתקיים.

31. על כן, אני קובעת שהנאשם הטריד מינית את המתלוננת והפר בכך את סעיפים 3(א)(3) ו-3(א)(4) לחוק למניעת הטרדה מינית.

חלופה 3(א)(5) - האם מתקיימת?

32. כפי שנאמר לעיל, אין מחלוקת שהדברים בדבר הנשיקה נאמרו על ידי הנאשם. אין גם מחלוקת שהם נאמרו בהקשר של הפגיעה הקודמת שעברה המתלוננת. עם זאת, הנאשם טוען שהדברים נאמרו בתמימות, על מנת להבין את משמעות הדברים שסיפרה לו ח', ולא כהצעה או כבחינת דרך לפעולה. המתלוננת, כאמור, ראתה אמירה זו כפוגעת ומשפילה, בייחוד לאור סיפור העבר שעמד ברקע הדברים.

33. הפסיקה קבעה שהדרך לבחינת קיומה של הטרדה מינית היא באמצעות המבחן האובייקטיבי, ולא באופן סובייקטיבי הבוחן את תחושותיהם ומחשבותיהם של מי מהצדדים:

"...להטרדה מינית יש, כמובן, היבט סובייקטיבי. הוא משתנה מאדם לאדם. מעשה שנראה הטרדה מינית לאדם אחד, לא בהכרח יראה הטרדה מינית לאדם אחר. המטריד והמוטרד נוטים לראות אותו מעשה בעיניים שונות. המטריד יכול להיות אדם גס רוח וקהה חושים באופן בלתי רגיל. המוטריד יכול להיות אדם רגיש ופגיע במידה יוצאת-דופן. ברור שאי אפשר להכריע במחלוקת אם מעשה מסוים הגיע כדי הטרדה מינית על בסיס ראייה סובייקטיבית מצד זה או מצד זה. העובדה שהמטריד לא התכוון להטריד, שהוא סבר כי אין בהתנהגותו משום הטרדה, ואפילו שהאמין כי התנהגותו מתקבלת בהסכמה על-ידי הצד האחר, אין בה כדי להכריע. גם העובדה שהצד האחר ראה עצמו מוטריד, אין בה כדי להכריע. המבחן המכריע הוא המבחן האובייקטיבי. המבחן האובייקטיבי מתבסס, כרגיל, על האדם הסביר. האדם הסביר מתבקש, כביכול, להשיב על שתי שאלות. ראשית, אם ההתנהגות השנויה במחלוקת הגיעה כדי הטרדה מינית, שיש בה פגיעה ממשית, או שמא היא התנהגות, שגם אם הייתה בה פגיעה קלה, אינה חורגת מהתנהגות מקובלת וקבילה. שנית, אם הייתה התנגדות, או שמא הייתה הסכמה, להתנהגות זאת." (עש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' זוהר בן אשר [47 עמ'], נב(1) 650 (1998)).

34. בענייננו, כמובן, אין משמעות לשאלה השניה משום שהיא אינה חלק מתנאי החלופה המובאת בסעיף 3(א)(5). אם כן, יש לבחון אם דברי הנאשם למתלוננת לפיהם "**אם אני אנשק אותך את לא תתלונני**" מהווים הטרדה מינית פוגעת. נראה שכל אדם סביר שהיה עומד בחדר ומקשיב לחילופי הדברים בין הנאשם למתלוננת, היה רואה במילים אלה מטרידות, פוגעות, משפילות ומקטינות. זאת, גם כעומדות בפני עצמן ומנותקות מהקשרן, וגם כחלק מההקשר של השיחה על הפגיעה המינית הקודמת שחוותה המתלוננת. אמירה כזו מאיינת למעשה את יכולת הבחירה והפעולה של המתלוננת לא רק בשלב הנשיקה עצמה, אלא גם לאחריה. יש בכך משום הקטנה של המתלוננת, וראייתה כאובייקט אשר ניתן לעשות בו כל שחפצים - בלי שתגיע דרישה להתמודד עם השלכות המעשים לאחר מכן. כמובן, שאמירה זו לאחר שיחה בה שיתפה המתלוננת על מעשים שנעשו בה ללא הסכמתה מחריפה את הפגיעה.

35. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת שהנאשם הטריד מינית את המתלוננת גם כאמור בסעיף 3(א)(5) לחוק הטרדה מינית.

36. נוכח האמור בסעיפים 31 ו-35, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת הטרדה מינית, לפי סעיפים 3(א)(3), 3(א)(4) ו-3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית.

37. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשפ"ב, 11 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים